

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Daňkovou v právní věci žalobce **P.E.**, zastoupeného JUDr. Pavlem Ungrem, advokátem, Advokátní kanceláře Ungr & spol., s.r.o., se sídlem Plzeň, Purkyňova 547/43, proti žalovanému **Krajskému úřadu Plzeňského kraje**, se sídlem Plzeň, Škroupova 18, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. února 2012, čj. DSH/1370/12

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á .
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Magistrát města Plzeň, odbor správních činností, oddělení dopravních přestupků (dále jen „magistrát“), rozhodnutím ze dne 28.11.2011, čj. MMP/049887/11 (dále jen „rozhodnutí magistrátu“) uznal P.E., (dále jen „žalobce“) vinným z porušení ust. § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších novel (dále jen „zákon o silničním provozu“) a z naplnění skutkové podstaty přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích ve smyslu ust. § 22 odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“) ve znění účinném do 31.7.2011 a dále z porušení ust. § 6 odst. 8 písm. a), b) zákona o silničním provozu a z naplnění skutkové podstaty přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích ve smyslu ust. § 22 odst. 1 písm. l) zákona o přestupcích ve znění účinném do 31.7.2011. Přestupku se měl žalobce dopustit tím, že „dne 15.3.2011 v 13.56 hod. v Plzni, na vozovce pozemní komunikace Domažlické ulice, řídil motorové vozidlo tov. zn. BMW, RZ... V tomto úseku, kde je nejvyšší dovolená rychlost jízdy 50km.h⁻¹, mu byla silničním laserovým rychloměrem MicroDigiCam LTI naměřena, při zvažení možné odchylky měřicího zařízení,

rychlost jízdy 95km.h⁻¹, čímž překročil nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou zvláštním právním předpisem v obci o 40km.h⁻¹ a více. Dále neměl obviněný při řízení při sobě řidičský průkaz a osvědčení o registraci vozidla.“ Za tyto přestupky byla žalobci uložena pokuta ve výši 7.500 Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel, a to na dobu 6-ti měsíců a stanovena povinnost nahradit náklady řízení v paušální částce 1.000 Kč.

Krajský úřad Plzeňského kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství (dále jen „žalovaný“), rozhodnutím ze dne 2.2.2012, čj. DSH/1370/12 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“) odvolání žalobce proti rozhodnutí magistrátu zamítl a toto rozhodnutí potvrdil.

Žalobce se žalobou ze dne 15.3.2012 domáhal zrušení napadeného rozhodnutí, vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení a přiznání práva na náhradu nákladů řízení.

V žalobě uvedl, že se neformálním telefonickým dotazem ze dne 15.3.2011 (při kterém se chtěl žalobce dotázat na důvod nečinnosti žalovaného) od žalovaného dozvěděl, že údajně o jeho odvolání vydal rozhodnutí čj. DSH/1370/12, kterým údajně mělo být zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí magistrátu. Proti všem výrokům rozhodnutí čj. DSH/1370/12 nezbývá žalobci než podat v zákonné lhůtě žalobu.

Žalobce tvrdí, že byť napadené rozhodnutí nemá k dispozici, neb mu žalovaným nebylo nikdy doručeno, že jím musel být jednak porušen zákon o silničním provozu, zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“) a zákon o přestupcích zejména tím, že byl procesním postupem žalovaného zásadně zkrácen na svých procesních právech, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ, nemá oporu ve spise, že napadené rozhodnutí spočívá na naprosto chybných právních závěrech, přičemž zejména ke dni podání správní žaloby nebyl přestupek doposud projednán a ve smyslu ust. § 20 odst. 1 zákona o přestupcích došlo k zániku trestnosti za projednávaný přestupek.

V žalobě formuloval dále žalobce žalobní body. V prvním žalobním bodu namítal, že napadené rozhodnutí mu nebylo nikdy doručeno, tudíž nemohlo být relevantně předáno k jeho doručení. Konstatoval, že si dovoluje „*projevit nesmírné rozhořčení nad necitlivým a evidentně zhusta nezákonným procesním jednáním žalovaného, který (vydal-li vůbec uvedené napadené rozhodnutí), byť zcela evidentně nikdy účinně nepředal takové údajné rozhodnutí k doručení a žalovanému (správně zřejmě žalobci) jej nikdy nedoručoval, přesto dovolil si údajně evidovat takové rozhodnutí jako pravomocné.*“ S odkazem na ratio decidendi rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ČR sp. zn. 7As 11/2010 ze dne 16.4.2010 konstatoval, že „*...rozhodnutí je vydáno v souladu s ust. § 72 odst. 2 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb. dnem, kdy je předáno k doručení podle § 19 zákona č. 500/2004 Sb. (srov. výrok právní věty č. III). V návaznosti na právní závěry Nejvyššího správního soudu žalobce důrazně uvádí, že předal-li žalovaný údajné rozhodnutí vůbec k doručení (o čemž žalobce důvodně pochybuje), pak jej evidentně nikdy nepředal k doručení v souladu s ust. § 19 zákona č. 500/2004 Sb.*“ V návaznosti na shora uvedené skutečnosti dovodil, „*...že, nebylo-li přinejmenším předáno napadené rozhodnutí k doručení tak jak ukládá žalovanému ust. § 19 zákona č. 500/2004 Sb., nebylo stricto iure napadené rozhodnutí ani vydáno dle ust. § 71 odst. 2 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb. a ke dni 15.3.2012 došlo též k prekluzi sankčních*

následků přestupku, který byl v daných řízeních projednáván (a kterého se mimochodem žalobce ani nedopustil).“

V dalším žalobním bodu žalobce uvedl, že vzhledem ke skutečnosti, že napadené rozhodnutí evidentně v příkrém rozporu se zákonem nebylo žalobci doručeno tedy nebylo ani vydáno, předpokládá žalobce, že v souladu s ust. § 71 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších novel (dále jen „s.ř.s.“) rozšíří tuto žalobu o další žalobní body neprodleně poté, co mu žalovaný zpřístupní údajné napadené rozhodnutí či až se s ním bude moci i jinak seznámit.

Žalobce uzavřel, že s ohledem na výše uvedené skutečnosti navrhuje, aby krajský soud žalobě vyhověl a rozhodl podle ust. § 78 a § 76 odst. 1 písm. b), c) s.ř.s., neboť napadené rozhodnutí zejména trpí vadou řízení a dále proto, že skutkový stav, který zřejmě vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu s obsahem správního spisu, neboť trestnost projednávaného přestupkového jednání zanikla dle ust. § 20 odst. 1 zákona o přestupcích a konečně řízení před žalovaným mělo vzhledem k porušení ustanovení o řízení za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé.

V žalobě žalobce navrhl, aby soud vyžádal zprávu od Ministerstva vnitra ČR o doručení či nedoručení napadeného rozhodnutí do datové schránky žalobce uživatelské jméno Fkw2v2.

Žalovaný v písemném stanovisku vyhotoveném dne 19.3.2012 navrhl zamítnutí žaloby, neboť námitky nenavědčují tomu, že by byla důvodná.

K vlastní žalobě žalovaný konstatoval, že napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno na adresu trvalého bydliště tzv. fikcí doručení po předchozím vypovězení plné moci JUDr. Pavla Ungra, o čemž byl žalovaný informován písemností zástupce ze dne 23.1.2012. S ohledem na skutečnost, že žalobci bylo doručováno na adresu trvalého bydliště, když od té odlišnou adresu pro doručování žalobce neuvedl, byla v souladu se zákonem uplatněna tzv. fikce doručení. Napadené rozhodnutí bylo žalovaným vypraveno dne 3.2.2012, 6.2.2012 byla tato písemnost uložena u provozovatele poštovních služeb a fikce doručení je uplatněna ke dni 16.2.2012, kdy také nabylo právní moci. Následně dne 17.2.2012 byla písemnost žalobci vhozena do poštovní schránky. Je zjevné, že napadené rozhodnutí bylo vydáno, vypraveno i doručeno žalobci, byť za použití tzv. fikce doručení, což je však postup v souladu se zákonem. Žalovaný dále uvedl, že oba správní orgány postupovaly v řízení v souladu se zákonem a v řízení o přestupcích nedošlo k porušení žalobcových procesních práv. Žalovaný odmítl, že by přestupky žalobce nebyly řádně projednány, neboť dne 26.8.2011 byly projednány při ústním jednání, kdy žalobcova opakovaná omluva s předstihem toliko dvou dnů před ústním jednáním ze zdravotních důvodů byla vyhodnocena jako zjevně obstrukční jednání, nebyla akceptována a věc byla projednána v žalobcově nepřítomnosti. Ohledně přestupků byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (viz argumentace žalovaného na stranách 7 a 8 napadeného rozhodnutí) a napadené rozhodnutí nabylo právní moci ke dni 16.2.2012. Je proto vyloučeno, že by mohlo dojít k zániku odpovědnosti žalobce za předmětné přestupky (k protiprávním jednáním žalobce došlo dne 15.3.2011). Žalovaný rovněž uvedl, že při doručování napadeného rozhodnutí bylo postupováno striktně v souladu

s ust. § 19 odst. 2, 4, 6 správního řádu a v souladu s ust. § 20 odst. 1 správního řádu. Při doručování tzv. fikcí bylo postupováno v souladu s ust. § 23 odst. 1, 3 písm. b), 4, 5 správního řádu. K námitce, že žalobce bude rozšiřovat žalobní výtky po zpřístupnění napadeného rozhodnutí, žalovaný uvedl, že žalobce mohl kdykoliv i po nabytí právní moci napadeného rozhodnutí nahlédnout do spisové materie u žalovaného či magistrátu. Své zákonem stanovené právo o vlastní vůli nerealizoval, byť tuto možnost měl. Pokud dle žalovaného nedošlo k rozšíření žalobních bodů ve lhůtě stanovené v § 71 odst. 2 s.ř.s., pak další rozšíření není přípustné.

Z obsahu žalovaným předloženého správního spisu vyplývá, že dne 21.3.2011 obdržel magistrát od Policie České republiky, Městského ředitelství policie Plzeň, oznámení o přestupcích, ze kterých byl žalobce podezřelý, spolu se spisovou dokumentací.

Oznámením ze dne 14.4.2011 magistrát žalobci oznámil zahájení řízení pro přestupky podle § 22 odst. 1 písm. f) bod 2 a § 22 odst. 1 písm. l) zákona o přestupcích. Zároveň jej předvolal k ústnímu projednání přestupku na 11.5.2011 (doručeno dne 28.4.2011). Dne 9.5.2011 byla magistrátu doručena omluva doložená rozhodnutím o pracovní neschopnosti (vystaveno 9.5.2011). Magistrát omluvu akceptoval.

Žalobce pak magistrát znovu předvolal k ústnímu jednání na den 8.6.2011 (doručeno dne 13.5.2011). Dne 6.6. téhož roku byla magistrátu doručena žalobcova omluva doložená lékařskou zprávou vystavenou dne 6.6.2011. Lékař potvrdil, že žalobce „*ve dnech 6. – 10.6. 2011 akutně onemocněl, jeho zdravotní stav nedovolovat zúčastnit se jednání. Bližší informaci pouze se souhlasem výše uvedeného.*“

Následně magistrát předvolal žalobce k ústnímu jednání na den 21.7.2011 (doručeno dne 14.6.2011). Dne 19.7. téhož roku byla magistrátu doručena omluva žalobce z ústního jednání doložená kopií rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti (vystaveno dne 19.7.2011).

Magistrát znovu předvolal žalobce k ústnímu jednání na den 26.8.2011 (doručeno dne 2.8.2011). Dne 25.8.2011 byla magistrátu doručena žalobcova omluva, že téhož dne onemocněl, doložená rozhodnutím o pracovní neschopnosti (vystaveno dne 25.8.2011).

Magistrát věc projednal dne 26.8.2011 v žalobcově nepřítomnosti. Omluvu neakceptoval s odůvodněním, že jednání žalobce je účelové (protokol o ústním jednání č.j. MMP/154892/11).

Magistrát žalobce přípisem ze dne 5.9.2011 vyrozuměl o provedení jednání v jeho nepřítomnosti a usnesením z téhož dne mu sdělil možnost seznámit se s podklady pro rozhodnutí ve lhůtě 10-ti dnů (doručeno dne 13.9.2011). Z důvodů další doložené pracovní neschopnosti mu byla usnesením ze dne 29.9.2011 prodloužena lhůta k seznámení se s podklady o dalších 10 dnů (doručeno 7.10.2011).

Dne 14.10.2011 byla magistrátu doručena námitka podjatosti a stížnost vůči celému odboru správních činností magistrátu a proti Mgr. Š. Podání byla shledána jako nedůvodná (zásilka doručena dne 2.12.2011).

Následně vydal magistrát dne 28.11.2011 pod čj. MMP/049887/11 rozhodnutí s výrokem a sankcí popsanými v úvodu odůvodnění tohoto rozsudku, které podrobně odůvodnil. Rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 11.12.2011.

Žalobce podal proti rozhodnutí magistrátu dne 22.12.2011 blanketní odvolání a magistrát mu dne 28.12. téhož roku stanovil lhůtu k doplnění důvodů (**doručeno 8.1.2012**).

Do této fáze řízení žalobce nebyl zastoupen, na všech svých podáních uváděl adresu Plzeň, Purkyňova 43 a na tuto adresu magistrátem zasílané zásilky vždy osobně přebíral.

Dne 10.1.2012 žalobce udělil plnou moc JUDr. Pavlu Ungrovi, který 12.1.2012 odvolání doplnil. Dne 24.1.2012 obdržel magistrát sdělení právního zástupce o ukončení zastupování.

Žalovaný rozhodnutím ze dne 2.2.2012, čj. DSH/1370/12 odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí magistrátu potvrdil. Své rozhodnutí podrobně zdůvodnil a vypořádal se s odvolacími námitkami. Na originálu rozhodnutí je uvedeno: „Vypraveno 03-02-2012.“. V záhlaví rozhodnutí je vyznačeno, že rozhodnutí nabylo právní moci dne 16.2.2012. K napadenému rozhodnutí je dále připojena doručenka. Z té vyplývá, že zásilka obsahující napadené rozhodnutí byla adresována žalobci na adresu... Z části obsahující prohlášení doručujícího orgánu je dále patrné, že adresát byl vyzván k vyzvednutí zásilky a bylo zanecháno poučení. Zásilka byla připravena k vyzvednutí dne 6.2.2012. Zásilka byla vložena do schránky dne 17.2. téhož roku. Uvedená (levá) část doručky kromě razítka pošty Plzeň 1 s datem 17.2.2012 obsahuje razítko se jménem a příjmením pracovnice pošty (E.P.), ke kterému je připojen podpis. Doručka je označena modrým pruhem a je na ní uvedeno „nevracet, vložit do schránky uložit jen 10 dní“.

Soud ve věci provedl jednání, kterého se po předložení plné moci účastnil zástupce žalobce (nikoliv žalobce osobně) a žalovaný.

Zástupce žalobce zdůraznil, že se od počátku roku 2012 žalobce zdržuje mimo Plzeň. Proto si zřídil datovou schránku, na kterou je nezbytné v souladu s § 19 odst. 1 správního řádu prioritně doručovat. Na podporu uvedeného tvrzení předložil tři listiny, jimiž považoval za prokázané, že nejméně ke dni 1.2.2012 byla žalobcova datová schránka aktivována. Předal-li žalovaný napadené rozhodnutí k poštovní přepravě 3.2.2012, měl služební povinnost o zřízení datové schránky vědět a do datové schránky žalobci doručovat. V řízení tudíž došlo k závažným vadám spočívajícím v nedostatku doručení. Z těchto důvodů trval na návrhu, aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno.

Žalovaný setrval na svém závěru, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vypraveno i doručeno v souladu se zákonem a že měl a správně doručoval na adresu trvalého bydliště,

jelikož žalobce nesdělil ani adresu pro doručování ani datovou schránku. Napadené rozhodnutí považoval za doručené a pravomocné.

Soud provedl při ústním jednání dokazování pěti listinami (tři předložil žalobce: potvrzení žádosti o zřízení datové schránky, emailová zpráva s předmětem Přístupové údaje do Informačního systému datových schránek, zpráva z aktivačního portálu ISDS; dvě soud opatřil ex offio: výpis z rezortního seznamu datových schránek, výpis z údajů z Centrální evidence obyvatel). Provedeným dokazováním soud zjistil, že v Informačním systému datových schránek byla žalobci zřízena datová schránka fyzické osoby s identifikačním číslem datové schránky iak9dtj. Dále soud zjistil, že od 9.3.2009 do 7.12.2012 měl žalobce nepřetržitě hlášen trvalý pobyt na adrese Plzeň 3, Purkyňova 547/43.

Řízení ve správním soudnictví upravuje zákon č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“). Při přezkoumání napadeného rozhodnutí samosoudkyně vycházela ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a napadené výroky rozhodnutí přezkoumala v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.).

V posuzované věci se jednalo o problematiku přestupků proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích, jejíž základní hmotněprávní úpravu obsahuje zák. č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném od 1.1. do 31.7.2011. Aplikován byl i zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění účinném v době od 1.1. do 24.5.2011. Podle § 51 zákona o přestupcích není-li v tomto nebo jiném zákoně uvedeno jinak, vztahují se na řízení o přestupcích obecné předpisy o správním řízení, tj. zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, a to ve znění účinném ke dni rozhodování správních orgánů.

Žalobce byl uznán vinným z přestupků proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu na pozemních komunikacích dle ust. § 22 odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o přestupcích v souvislosti s porušením ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a dle § 22 odst. 1 písm. l) zákona o přestupcích v souvislosti s porušením ust. § 6 odst. 8 písm. a), b) zákona o silničním provozu.

Žalobcova obrana v posuzovaném případě je založena „pouze“ na tvrzení, že v řízení došlo k závažným vadám spočívajícím v nedostatku doručení. Dle jeho názoru napadené rozhodnutí nebylo vůbec vydáno, protože nebylo předáno k doručení v souladu s § 19 správního řádu, a došlo tak k zániku odpovědnosti za projednávané přestupky.

Pokud totiž žalobce dále namítal, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ, nemá oporu ve spisu, soud se tímto žalobním bodem nemohl zabývat, neboť je neúplný. Podle rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, čj. 4 As 3/2008-78, (dostupný ve Sb. NSS 2162/2011) „*Smyslem uvedení žalobních bodů [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.] je jednoznačné ustavení rámce požadovaného soudního přezkumu ve lhůtě zákonem stanovené k podání žaloby. Zákonný požadavek je proto naplněn i jen zcela obecným a stručným - nicméně srozumitelným a jednoznačným - vymezením skutkových i právních důvodů tvrzené nezákonnosti nebo procesních vad správního aktu tak, aby bylo zřejmé, v jaké*

části a z jakých hledisek se má soud věci zabývat.“ V daném případě absentují jakákoliv skutková tvrzení k vytýkané procesní vadě.

Při posuzování důvodnosti výše předestřené žalobní bodu vycházel soud z následujících úvah:

Předně je nutné odmítnout stěžejní tvrzení žalobce, že *napadené rozhodnutí nebylo vůbec vydáno.*

Vydáním rozhodnutí se podle § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu rozumí *předání stejnopisu písemného vyhotovení rozhodnutí k doručení podle § 19, popřípadě jiný úkon k jeho doručení, provádí-li je správní orgán sám; na písemnosti nebo poštovní zásilce se tato skutečnost vyznačí slovy: "Vypraveno dne:"*

Smyslem definice pojmu „vydání rozhodnutí“ je vytvořit obecně platné pravidlo pro určení okamžiku, od kterého je správní orgán jím učiněným správním rozhodnutím vázán tak, že jej může změnit jen zákonem stanoveným způsobem. Někdy se v této souvislosti hovoří o platnosti rozhodnutí. Platnost rozhodnutí spojuje citované ustanovení s momentem, kdy je *předán stejnopis písemného vyhotovení rozhodnutí k doručení podle § 19*, tedy s okamžikem, kdy správní orgán intimuje obsah svého rozhodnutí navenek vůči adresátům rozhodnutí. Ustanovení § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu za vydání rozhodnutí považuje „*předání...rozhodnutí k doručení podle § 19*“; § 19 správního řádu pak obsahuje výčet způsobů, které může pro doručení písemnosti správní orgán použít. Pakliže § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu k vydání rozhodnutí nepožaduje „*předání...rozhodnutí k doručení v souladu s § 19*“, nýbrž „*jen podle § 19*“ a jakýkoliv způsob doručení zprostředkovává sdělení obsahu rozhodnutí správního orgánu vně správního orgánu směrem k adresátu, resp. adresátům, pak podle názoru soudu nelze úspěšně namítat, že nebyl-li dodržen zákonný postup doručování písemností zakotvený v § 19 správního řádu, rozhodnutí nebylo vydáno.

Že napadené rozhodnutí bylo vydáno, je v daném případě prokázáno jednak vyznačením předání jeho stejnopisu k doručení na originálu rozhodnutí ve správním spisu: „Vypraveno 03-02-2012“, jednak obsahem doručanky připojené k napadenému rozhodnutí, ze které se podává, že žalovaný zaslal na adresu žalobce napadené rozhodnutí prostřednictvím provozovatele poštovních služeb.

Pokud se týká doručení napadeného rozhodnutí, ust. § 72 odst. 1 věta první správního řádu stanoví, že *rozhodnutí se účastníkům oznamuje doručením stejnopisu písemného vyhotovení do vlastních rukou nebo ústním vyhlášením.* Podle § 19 odst. 1 správního řádu *písemnost doručuje správní orgán, který ji vyhotovil. Správní orgán doručí písemnost prostřednictvím veřejné datové sítě do datové schránky. Nelze-li písemnost takto doručit, může ji doručit správní orgán sám; v zákonem stanovených případech může písemnost doručit prostřednictvím obecního úřadu, jemu naroveň postaveného správního orgánu (dále jen „obecní úřad“) nebo prostřednictvím policejního orgánu příslušného podle místa doručení; je-li k řízení příslušný orgán obce, může písemnost doručit prostřednictvím obecní policie.* Podle druhého odstavce citovaného ustanovení *není-li možné písemnost doručit prostřednictvím veřejné datové sítě do datové schránky, lze ji doručit také prostřednictvím*

provozovatele poštovních služeb. Správní orgán zvolí takovou poštovní službu, aby z uzavřené poštovní smlouvy vyplývala povinnost dodat poštovní zásilku obsahující písemnost způsobem, který je v souladu s požadavky tohoto zákona na doručení písemnosti. Z ust. § 19 odst. 3 správního řádu dále vyplývá, že nevylučuje-li to zákon nebo povaha věci, na požádání účastníka řízení správní orgán doručuje na adresu pro doručování nebo elektronickou adresu, kterou mu účastník řízení sdělí, zejména může-li to přispět k urychlení řízení; taková adresa může být sdělena i pro řízení, která mohou být u téhož správního orgánu zahájena v budoucnu.

Podle § 17 odst. 1 věta druhé zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů, ve znění účinném v době doručování napadeného rozhodnutí (dále jen „zákon o elektronických úkonech“), umožňuje-li to povaha dokumentu a má-li fyzická osoba, podnikající fyzická osoba nebo právnická osoba zpřístupněnu svou datovou schránku, orgán veřejné moci doručuje dokument této osobě prostřednictvím datové schránky, pokud se nedoručuje veřejnou vyhláškou nebo na místě. Doručuje-li se způsobem podle tohoto zákona, ustanovení jiných právních předpisů upravující způsob doručení se nepoužijí. Druhý odstavec téhož ustanovení stanoví, že připouští-li jiné právní předpisy doručování prostřednictvím datových schránek, pořadí způsobů doručování stanovené těmito právními předpisy zůstává ustanovením odstavce 1 nedotčeno.

K problematice doručování se obsáhle vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16.12.2010, č.j. 1 As 90/2010-95 (dostupný na www.nssoud.cz). Konstatoval především, že „... orgány aplikující právo musí při své činnosti postupovat tak, aby interpretační a aplikační právní problémy řešily s maximální mírou racionality. Právní normativní systém totiž představuje toliko jeden ze způsobů řešení společenských konfliktů, který nelze od ostatních systémů zcela vydělit (a nebylo by to ostatně ani smysluplné) a proto také při myšlenkových postupech v oblasti práva nelze abstrahovat od obecně platných pravidel a představ. V daném případě, kdy se spornou jeví otázka výkladu institutu doručování správních rozhodnutí, z této vstupní obecné úvahy konkrétně plyne, že právní výklad prováděný k tomu specializovanými orgány nemá vést k praktickým důsledkům, jež se zásadně odlišují od běžného vnímání tohoto institutu ve společnosti. Jakkoliv totiž je institut doručování v právním řádu značně významný, operuje i s některými abstraktními termíny (např. tzv. fikce doručení) a má celou řadu konkrétních právních dopadů, nelze zároveň přehlížet fakt, že svojí podstatou se jedná o komunikační prostředek, kdy doručení slouží k seznámení účastníků konkrétního řízení s určitými úkony, provedenými orgány veřejné moci. Jestliže tedy na straně jedné je nutno trvat na tom, aby bylo řádně doručováno, neboť v opačném případě účastníci řízení mohou být výrazně dotčeni na svých právech (včetně přístupu k soudu), na straně druhé nelze přijmout formalistický přístup těchto účastníků (obdobně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 8. 2005, č. j. 2 Afs 2/2004 - 43, publikovaný pod č. 1115/2007 Sb. NSS, dostupný na www.nssoud.cz). V projednávané věci je proto nutné vnímat otázku doručování správních rozhodnutí v kontextu celého smyslu a souslednosti správního řízení.“ Po citaci ust. § 19 odst. 1,2 a 3 správního řádu a § 17 odst. 1,2 zákona o elektronických úkonech dále konstatoval, že „Zákon o elektronických úkonech tak v § 17 zavádí do právní úpravy doručování prioritou doručování prostřednictvím datových schránek, což ostatně vyplývá i z důvodové zprávy k zákonu o elektronických úkonech ...Ustanovení § 19 odst. 1 a 2 správního řádu jasně stanoví povinnost správního orgánu doručovat písemnosti primárně

prostřednictvím veřejné datové sítě do datové schránky, což je rovněž v souladu se shora citovaným cílem zákona o elektronických úkonech, jímž je preference elektronické komunikace. Teprve v případě, že písemnost není možné doručit do datové schránky účastníka řízení, resp. jeho zástupce, je možné doručovat ji prostřednictvím provozovatele poštovních služeb, a to prioritně na adresu, kterou si účastník řízení zvolí (§ 19 odst. 3 správního řádu)...“ . Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku dále zaujal stanovisko pro případ nerespektování zákonných pravidel doručování. Uvedl, že „...v posuzovaném případě správní orgány nerespektovaly zákonem stanovená pravidla pro doručování, neboť doručovaly svá rozhodnutí zástupci stěžovatele prostřednictvím provozovatele poštovních služeb, ačkoliv měl zřízení a zpřístupněnu datovou schránku. Nejvyšší správní soud proto dále zkoumal, zda uvedené procesní pochybení mohlo mít vliv na zákonnost vydaných rozhodnutí, resp. na platnost jejich doručení. V tomto ohledu je významnou skutečností, že jak rozhodnutí správního orgánu prvního stupně tak napadené rozhodnutí žalovaného byla obecnému zmocněnci stěžovatele doručena jiným nezpochybnitelným způsobem (prostřednictvím provozovatele poštovních služeb), on se s jejich obsahem seznámil a následně proti rozhodnutí žalovaného podal včas správní žalobu. Materiální funkce doručení, tj. seznámení se s obsahem písemnosti, tak byla naplněna. Uvedené pochybení proto nemůže mít vliv na platnost doručení ani na zákonnost vydaných rozhodnutí.“ V té souvislosti odkázal i na souladnou odbornou literaturu a materiální pojetí doručování písemností vyjádřené v rozsudku ze dne 6.3.2009, č.j. 1 Afs 148/2008-73.

V přezkoumávaném případě bylo prokázáno, že žalobce měl v době vydání napadeného rozhodnutí zřízenou datovou schránku. Mezi účastníky řízení je nesporné, že žalovaný nedoručil napadené rozhodnutí prostřednictvím veřejné datové sítě do datové schránky. Doručenska založená ve správním spisu u napadeného rozhodnutí osvědčuje, že žalovaný předmětné rozhodnutí doručoval prostřednictvím provozovatele poštovních služeb a zcela v souladu s ust. § 19 odst. 4,6, §§ 20, 23 a 24 správního řádu. Žalovaný, stručně řečeno, tvrdí, že žalobci bylo doručeno v souladu se zákonem a že měl a také správně doručoval na adresu trvalého bydliště, jelikož žalobce nesdělil ani adresu pro doručování ani datovou schránku. Napadené rozhodnutí považuje za doručené fikcí a pravomocné. Žalobce naproti tomu tvrdí, že mu napadené rozhodnutí nebylo nikdy doručeno, ačkoliv je vyznačeno jako pravomocné.

Znění § 19 odst. 1 správního řádu zcela jednoznačně zavazovalo žalovaného povinností doručit napadené rozhodnutí žalobci prostřednictvím veřejné datové sítě do datové schránky. Nemůže obstát argumentace žalovaného, pokud doručení písemnosti prostřednictvím provozovatele poštovních služeb ospravedlňuje tím, že mu žalobce neoznámil zřízení datové schránky, byť od vlastního zřízení do vydání napadeného rozhodnutí uplynuly jen tři dny. Takovou povinnost mu neukládá správní řád ani zákon o elektronických úkonech. Informace o datových schránkách a jejich uživatelích poskytuje informační systém datových schránek, který je jedním z informačních systému veřejné správy ve smyslu zákona č. 365/2000 Sb., o informačních systémech veřejné správy a o změně některých dalších zákonů. Je tudíž mimo jakoukoliv pochybnost, že žalovaný nerespektoval pravidla stanovená pro doručování, doručil-li předmětné rozhodnutí prostřednictvím provozovatele poštovních služeb.

Soud se dále zabýval platností doručení napadeného rozhodnutí. Je si zcela vědom dílčích odlišných skutkových okolností od případu posuzovaného Nejvyšším správním soudem, konkrétně toho, že napadené rozhodnutí žalovaného bylo obecnému zmocněnci žalobce doručeno jiným nezpochybnitelným způsobem doručení prostřednictvím provozovatele poštovních služeb.

Má však za to, že i v daném případě se napadené rozhodnutí dostalo do dispozice žalobce. Za podstatné považoval zákonnost postupu pro daný způsob doručování, včetně závěru o fikci doručení. Žalobce nezměnil trvalé bydliště, na stejné adrese, na jaké mu byla vhozena po marném uplynutí úložní lhůty do schránky písemnost, byl hlášen i v době přezkumu rozhodnutí u soudu. Na této adrese přebíral písemnosti vždy osobně, byť někdy po uložení na poště, tedy na základě oznámení o uložení zásilky; naposledy tak učinil dne 8.1.2012. Žalobci bylo známo číslo jednací napadeného rozhodnutí, jak je zřejmé z obsahu žaloby. V žalobě se nedomáhal, aby soud uložil žalovanému doručení rozhodnutí, nýbrž požadoval jeho zrušení, což napovídá tomu, že jej musel považovat za pravomocné. Vzhledem ke zcela evidentním masivním obstrukcím v přestupkovém řízení se zjevným cílem dosáhnout uplynutí roční prekluzivní lhůty pro zánik trestnosti přestupků, lhůt, která zbývala, žalobce svým tvrzením o nevydání rozhodnutí a jeho nedoručení podle přesvědčení soudu jen pokračoval ve zvolené procesní a zcela nemorální taktice. Jestliže v případě fikce doručení zákon vychází z premisy, že lhůty na doručení navázané plynou i tehdy, neseznámili se žalobce s rozhodnutím, nevidí soud důvod v souzeném případě uzavřít, že materiální funkce doručení byla naplněna.

Procesní pochybení stran způsobu doručování tudíž nemohlo mít vliv na zákonnost vydaného rozhodnutí a rozhodnutí je pravomocné.

Podle § 20 odst. 1 zákona o přestupcích *přestupek nelze projednat, uplynul-li od jeho spáchání jeden rok; nelze jej též projednat, popřípadě uloženou sankci nebo její zbytek vykonat, vztahuje-li se na přestupek amnestie.*

K otázce, zda pro dodržení prekluzivní lhůty stanovené v § 20 odst. 1 zákona o přestupcích postačí vydat prvostupňové rozhodnutí, či zda do jejího konce musí rozhodnutí nabýt právní moc, se opakovaně vyjádřil Nejvyšší správní soud a jím zastávané právní názory shrnul v rozsudku ze dne 21.12.2010, č.j. 9 As 89/2010-91 (dostupný na www.nssoud.cz). V něm konstatoval: „V rozsudku ze dne 15. 12. 2005, č. j. 3 As 57/2004 - 39, publikovaném pod č. 845/2006 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud jednoznačně uvedl: „*Lhůta stanovená k projednání přestupku je prekluzivní. Nepřichází proto v úvahu její přerušení nebo stavení s těmi právními důsledky, že by se o dobu, po kterou nebylo možné z důvodů správním orgánem nezaviněných v řízení pokračovat, tato lhůta prodlužovala. Ve lhůtě jednoho roku od spáchání přestupku musí rozhodnutí o přestupku nabýt právní moci.*“ Tento závěr je argumentačně rozveden v dalších rozhodnutích, například v rozsudku ze dne 30. 9. 2010, č. j. 7 As 61/2010 - 89: „*Ustanovení § 20 odst. 1 zákona o přestupcích stanoví, že přestupek nelze projednat, uplynul-li od jeho spáchání jeden rok. Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 15. 12. 2005, č. j. 3 As 57/2004 - 39, publikovaný pod č. 845/2006 Sb. NSS, interpretoval toto ustanovení tak, že rozhodnutí o přestupku musí ve lhůtě jednoho roku od spáchání přestupku nabýt právní moci (srov. rovněž rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne*

25. 1. 2007, č. j. 6 As 56/2004 - 68, a ze dne 23. 4. 2010, č. j. 5 As 10/2010 - 75, a ze dne 19. 8. 2010, č. j. 7 As 41/2010 - 66, dostupné na www.nssoud.cz). Nejvyšší správní soud i v dané věci dospěl k závěru, že ust. § 20 odst. 1 zákona o přestupcích je třeba vyložit tak, že přestupek musí být v zákonné lhůtě projednán pravomocně. Pokud totiž právo správního orgánu projednat přestupek po uplynutí prekluzivní lhůty zaniká, je nutné, aby do této doby bylo rozhodnutí o přestupku perfektní, tzn. splňovalo všechny znaky zásadně nezměnitelného individuálního správního aktu. Není rozhodující, zda správní akt nabude právní moci marným uplynutím lhůty k odvolání, oznámením rozhodnutí o podaném odvolání či případně jiným zákonem stanoveným způsobem. Z procesního hlediska jde o konečný výsledek určitého postupu správního orgánu. Nelze připustit, aby rozhodnutí o přestupku nabylo právní moci až po uplynutí prekluzivní lhůty. Pod pojem „projednat“ je totiž třeba zahrnout i konečný výsledek postupu správního orgánu, tedy nabytí právní moci, s níž jsou spojeny významné právní následky. Teprve v okamžiku nabytí právní moci je rozhodnutí o přestupku úplně a neměnné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2006, č. j. 5 Afs 42/2004 - 61, publikovaný pod č. 954/2006 Sb. NSS).“

Podle § 73 odst. 1 správního řádu nestanoví-li tento zákon jinak, je v právní moci rozhodnutí, které bylo oznámeno a proti kterému nelze podat odvolání. Protože napadené rozhodnutí bylo žalobci oznámeno a proti rozhodnutí odvolacího správního orgánu se nelze odvolat (§ 91 odst. 1 správního řádu) byly žalobcovy přestupky projednány před uplynutím lhůty stanovené v § 20 odst. 1 zákona o přestupcích a jejich trestnost nezanikla.

Soud nevyžádal od Ministerstva vnitra ČR žalobcem navrhovanou zprávu stran doručování napadeného rozhodnutí do žalobcovy datové schránky uživatelské jméno Fkw2v2 pro nadbytečnost, pakliže mezi účastníky řízení nebylo sporné, že žalovaný napadené rozhodnutí žalobci prostřednictvím předmětné datové schránky nedoručoval (§ 120 odst. 4 o.s.ř., § 64 s.ř.s.).

Žaloba nebyla důvodná a soud ji proto v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl (výrok I.).

Náhradu nákladů řízení soud žádnému z účastníků podle § 60 odst. 1 s.ř.s. nepřiznal, protože žalobce ve věci úspěch neměl a žalovaný se práva na náhradu nákladů řízení výslovně vzdal (výrok II.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 7. prosince 2012

JUDr. Jana Daňková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Lenka Kovandová